

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkiisége - A „meghívás”

Pio atya nem tartott prédikációkat vagy előadásokat, nem tartott fenn maga körül „iskolát”, nem adott semmiféle nyilvános tanítást, mégis amikor az ember még Pio atya életében San Giovanni Rotondóba lépett, egy dolog mindenképpen megragadta a figyelmét: férfiak és nők járkáltak mindenütt, professzorok, orvosok, tanárok, tanítók, munkás emberek, mindenki testvérként viselkedett egymással, és mindenkinek a kezében ott volt a rózsafüzér. És nem csupán a templomban, hanem az utcákon, a tereken, éjjel és nappal, vagy éppen a hajnali szentmisére várva. Mindannyian tudták, hogy a rózsafüzér az atya imádsága. A rózsafüzér apostola volt ő, San Giovanni Rotondo pedig a „rózsafüzér városa” lett.

Pio atya szinte szüntelenül a rózsafüzér imádságait imádkozta. Egy reggel, miután megtartotta a hajnali istentiszteletet, hálát adott az Úrnak a szentmise kegyelmeiért, és meggyóntatott jó pár férfit, majd az asszonyok gyónására került sor. Elsőként Lucia Pennelli asszony, helyi lakos lépett a gyóntatófülkébe. Az atya megkérdezte tőle: „Hány rózsafüzért mondtál el már ma reggel?” Az asszony azt válaszolta, két teljes rózsafüzért mondtott aznap végig. Az atya erre azt felelte: „Én már hetet elmondtam.” És még mindig csak reggel hét óra volt, és azt is tudjuk, hogy minden nap egészen éjfélig imádkozott!

Mindenhol ezt az imádságot imádkozta, szinte a nap minden pillanatában és minden helyszínen, ahol csak megfordult: a cellájában, a folyosókon, a sekrestyében, a lépcsőházban, éjjel és nappal. Saját szavai szerint napi negyven vagy ötven alkalommal. Amikor pedig megkérdezték tőle, hogyan tudja mindezt végigimádkozni, az atya egyszerűen így válaszolt: „Te hogy vagy képes nem imádkozni?” Az élet számára a folytonos szemlélődést és szüntelen imádkozást jelentette, főleg a Szent Szűz tisztelete, aki egyetlen percre sem hagyta magára őt. A rózsafüzér imádkozása annak külső megnyilatkozása, annak mindenki számára látható jele volt, hogy Pio atya állandóan, a nap minden percében a Szűzanyával való egységben, valamint Krisztus és a Szentháromság szemlélésében élt. Hogy egy ember életében hogyan lehetséges, az emberi dimenziókba hogyan fér bele mindez? Az orvosok szerint egy ember általában maximum két dolgot képes egyszerre csinálni. Pio atya egy alkalommal egy jó barátjának megvallotta: „Én három dolgot is képes vagyok egy időben csinálni: imádkozni, gyóntatni és a világot járni.” Egy misztikusnak mindez miért ne lenne lehetséges? Majd pedig még ugyanazon a napon egy másik atyával viccelődve az előző gondolathoz még hozzátette: „Valahol azt olvastam, hogy Napóleon négy dolgot csinált egyszerre. Te mit szólnsz ehhez? Háromig még én is eljutok, na de négyig...”

Pio atyát, a stigmákkal megáldott, a kereszt kínjait magán hordozó Krisztus-képmást igen intenzív imaélete tehát elsősorban a Szűzanyához kötötte. Szinte a Szűzanyához láncolva érezte magát. De ne feledjük, hogy Krisztus mellett is, amikor felfelé haladt a kálvárián, végig ott haladt édesanyja, a Szent Szűz, aki jelenlétével Jézus, az ember kínjain igekezett könnyíteni, őt akarta bátorítani.

Ugyanígy, Pio atya egész élete is a Szűzanyával való állandó kapcsolatban gyökerezett, hiszen tőle kapta mindazt az égi segítséget, támogatást, bátorítást, amelyre szinte emberfeletti küldetésének teljesítéséhez emberként szüksége volt. Az atya üzenete tehát minden hívő keresztény számára a következő: úgy kell élnünk, ahogyan ő tette, aki pedig elmondhatta magáról: „*Nem én élek, hanem Mária él bennem, és éli meg bennem Krisztust.*”

Pio atya Assisi Szent Ferenc engedelmes és alázatos fiaként 65 éven keresztül volt kapucinus szerzetes, 58 éven át felszentelt pap. Minden papi vagy szerzetesi elhivatottság egyéni meghívás eredménye, amikor is maga Krisztus személye szólítja meg az egyént, csak őt, és senki mást. Csak őt hívja magához, ahogyan Szent Márk is írja: „magához hívta, akiket kiválasztott”. És ő választ ki minden férfit és nőt, és nem mi választjuk őt, ahogyan János evangélista írja: „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete

gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.” Pio atya 12 éves korában kapott meghívást Istentől a szerzetesi életre. Pietrelcinában, Giuseppe Orlando atya szentbeszéde alatt halotta meg Krisztus hívását. A prédikáció Szent Mihály arkangyalról szólt. Egy másik, ezt az érzést megerősítő alkalom akkor jött el, amikor Pietrelcinában egy fiatal kapucinus kolduló barát érkezett, egy „szakállas szerzetes”, ahogyan Pio atya nevezte őt, hiszen a szakáll különböztette meg a kapucinus szerzetest a ferences barátoktól. Miután a kapucinus barátal találkozott, a gyermek Francesco Forgione kinyilvánította szülei előtt szándékát, miszerint ő is „szakállas szerzetes” szeretne lenni, és Assisi Szent Ferenc fiaként Istennek kívánja szentelni életét. Pio atya erről így vall egyik írásában: „Camillo testvér szakállra olyannyira belevésődött az agyamba, hogy senki emberfia nem tudott volna eltéríteni a szerzetesi élet szándékától.” Istenhez pedig e szavakkal fordult: „Hol szolgálhatnám téged jobban, Uram, mint egy kolostorban, Assisi Szent Ferenc atyánk zászlaja alatt?”

Pio atya maga fedte fel szerzetesi meghívásának drámáját egyik levelében, amelyet 1922-ben egy lelki leányának, Nina Campanilének írt. Meghívásának drámaisága elsősorban abban állt, hogy az isteni hívás, melyet hallott, összeütközésbe került a fiú emberi természetével, amely először nem akarta megérteni az isteni dolgokat, mert túlságosan is vonzótták az e világhoz kötődő jó, ám mégis múlandó dolgok, a halandó emberi test dolgai. A fiatal kamasz Francesco mélységesen szerette Istent, ám mint mindenki, ő is ki volt téve a test, a világ csábításainak...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: „Utolsó üdvözlét gyermekeimnek...”

1966 novemberétől Pio atya kénytelen volt ülni végezni a szentmisét. Jól emlékszem, milyen szenvedés volt látni így misézni. Nyilvánvaló fáradtsága miatt miséinek időtartama nagyon lerövidült. Amikortól pedig kerekesszékre kényszerült, úgy tűnt, mintha nem a régi lenne. Gyengesége miatt egyre felismerhetőbbé váltak arcán szenvedései, de mégis folytatta a Passió látható újraélését. Mindenki kénytelen volt tudomásul venni a valóságot: a fizikai hanyatlás nyilvánvaló volt. Nem keltett csodálkozást, ha valakinek tudomására jutott, amit egyik unokaöccsével beszélgetve bizonyossággal állított: „Két év múlva én már nem leszek, mert meghalok.” Egyvalami azonban soha nem maradt abba: a Sátánnal, a gyermekkorában látott „óriással” folytatott harca, akivel mindig megívott és mindig győzött – még ha meg is sebesült ezen összecsapások alatt.

Pio atya ezt megelőzően sem félt soha a haláltól; különböző alkalmakkor szabadulásként várta. Elérkezett végre az atya minden lelki gyermeke által várva várt nap: 1968. szeptember 20., stigmatizációjának ötvenedik évfordulója. Péntek volt. Ő semmiféle ünnepélyességet nem akart, pedig erre kérték. Lelki gyermekei az egész világról eljöttek, és azokban a napokban a templom mindig tömve volt: nemzetközi találkozóra hívtak össze 740 imacsoportot. Szeptember 21-én az atya nem volt olyan állapotban, hogy szentmisét mutasson be. Elérkezett szeptember 22. hajnala. Erre a vasárnapra a templom ünnepelőbe öltözött. A megszokott időben, 5 órakor, Pio atya lejött utolsó szentmiséjét bemutatni. Látni lehetett, hogy a végét járja, nem kapott levegőt, halálán volt. Amikor a szertartás végén sirva azt mondta: „A szentmise véget ért, menjetek békével...”, a tömeg dörgő tapsban tört ki, aminek nem akart vége szakadni.

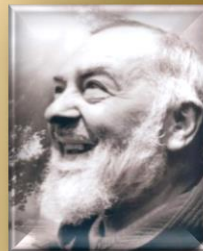
A hálaadás után elkísértette magát a nők számára fenntartott gyóntatószékhez. Talán a munka mezején akart meghalni? Majd 10.30-kor szerette volna még megadni a kórus ablakából azt az áldást, amit ő így hívott: „utolsó üdvözlét gyermekeimnek”. Délután, mindenki örömteli meglepetésére, imádkozva megszokott helyén mutatkozott, a nagytemplom nők számára fenntartott erkélyén. Sikeredt még köszöntenie a tömeget az 1-es számú cella ablakából, amelyet a hívek is látogathattak. Ekkor mutatkozott utoljára nyilvánosság előtt.

Többször mondta: „amikor jelentkezem az Úr előtt, remélem, két anya fog kísérni: a Legszentebb Szűzanya és az én édesanyám”. Egy szó, mint száz, édesanyja fényképét nézte, s azt mondta az őt ápoló barátnak: „Két anyát látok.” Rendtársának ellenvetésére pedig, hogy az édesanyja fényképét látja, ő erősködött: „Nagyon is jól látom őket, két anyát látok.”

Közvetlenül éjfél után, amikor már el lehetett kezdeni az aznapi eucharisztia celebrálását, kérte Pellegrino atyát, hogy végezze el a szentmisét. Meggyónt és megújította szerzetesi fogadalmát. Csendesen elszenderült 2.30-kor, hétfőn, 1968. szeptember 23-án. Az utolsó, kegyeleti szolgálatok következnek. Kiterítik a holttestet és megállapítják, hogy a stigmák teljesen eltűntek, anélkül, hogy bármiféle heget hagytak volna; erről a tényről írásos dokumentumot és fényképes dokumentációt állítottak ki. A tudomány számára örökre rejtély marad, hogyan jelentek meg hirtelen a stigmák, hogyan maradtak fenn ötven éven keresztül, és hogyan tűntek el nem kevésbé titokzatos módon. **Elérték céljukat, amire az Úr adta őket.**

A holttestet a kriptába temették, amelyet szeptember 22-én reggel áldottak meg anélkül, hogy bármit is előre sejtettek volna azonnali használatáról.

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/11.

Pietrelcinai Szent Pio: A SZENVEDÉS ÉRTELMEZÉSÉRŐL...

Szeretett nővéreim! Örökkévaló épületéhez az isteni Építőmester köveket keres, és azokat üdvöt hozó vésőjének állandó használatával, valamint szorgos csiszolással készíti elő, ahogyan ezt jószágos anyánk, a Katolikus Egyház, a templomszentelés szolozsmájában megénekli, és ez valóban így is van.

A lélek ugyanis olyan, mint a kő, és az a rendeltetése, hogy dicsősége örök legyen, vagyis hogy örökkévaló épület épüljön belőle. Az építőmesternek, aki a ház építéséhez köveket keres, először is meg kell tisztítania a köveket. Ezt a kalapács és a véső használatával éri el. (...)

A lelkeket is, akiket a mennyei Atya arra rendelt, hogy az örök dicsőségben Krisztussal uralkodjanak, kalapáccsal és vésővel meg kell tisztítani. Ezeket az eszközöket használja fel az isteni Mester, hogy előkészítse a köveket, vagyis az ő választottait. Mi a kalapács és a véső az ember életében? A lélek számára a sötétség, a félelem, a kísértések, a

beteges aggályosság, valamint a test számára a betegségek. (...)

Ne kételkedjétek abban, hogy mindazt, ami veletek történik, az Úr rendelte így. Ezért ne féljétek attól, hogy Isten visz bele benneteket valami bajba vagy méltatlan helyzetbe. Elég nektek tudni, hogy életetek folyamán soha nem akartátok megbántani Istent, sőt egyre jobban tiszteltétek őt.

Ha ez a jóakaró Jegyes lelketekben elrejtőzik, azt nem azért teszi - amire talán gondoltok -, hogy hűtlenségeteket megbüntesse, hanem mert próbára akarja tenni hűségéteket és állhatatosságotokat, és ki akar gyógyítani bizonyos betegségekből, amelyek testi szemekkel nem láthatók, tudniillik olyan betegségekből és bűnökből, amelyekről az igazak sem mentesek. (...)

Higgyetek hát nekem, mert ha nem tudnám, hogy milyen sok teher van rajtatok, kevésbé örövendék, hiszen úgy érezném, hogy kevesebb igazgyöngyöt adományozott nektek az Úr.